

page

ความปกติก็คือรูปแบบหนึ่ง
ของความวิกลจริตไม่ใช่หรือ...

生
命
式

(อ)มนุษย์นิยม

ฉัตรขวัญ อติศัย

แปล

ชายาทะ มุราตะ

page

(อ) มนุษยนิยม

生命式

ชายากะ มุราตะ
เขียน

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์
แปล

“นี่ก็ถึงใบหน้าของนาโอกิผู้ชอบอ่านหนังสือ
ถ่านชั้นหนังสือแสนสวยชั้นนี้ไปวางในห้องหนังสือของเขา
ห้องนั้นคงสมบูรณ์แบบแท้ๆ”
-ชายากะ มุราตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

(อ) มนุษยนิยม

生命式

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Page Publishing

SEIMEISHIKI

Copyright © 2019 by Sayaka Murata

Original Japanese edition published by Kawade Shobo Shinsha, Ltd., Tokyo.

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8127-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุโขทัยวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณวัฒน์ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เรยกลั่น • ศิลปกรรมปก นวพรชน เอื้อพิทยากร

ออกแบบบุรุษเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์ • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขใจ

พิสูจน์อักษร ปิ่นนิภา ส่องนา ภัทรวดีวิสัย

คำนำสำนักพิมพ์

“ผมคิดว่า สิ่งที่มนุษย์เราเรียกว่าความปกติคือความวิกลจริต
เพียงหนึ่งเดียวที่โลกนี้ยอมรับครับ”

มนุษยนิยม (Humanism) คือแนวคิดที่วางมนุษย์เอาไว้
เป็นศูนย์กลางและเชื่อมั่นศรัทธาในการกระทำของมนุษย์เหนือ
สิ่งอื่นใด และเป็นวิธีการมองโลกกระแสหลักอย่างไม่ต้องสงสัย
เราล้วนสัมผัส รับรู้ และทำความรู้จักสิ่งอื่นไปจนถึงโลกทั้งใบโดย
มีตัวเองเป็นหัวใจ เป็นจุดตั้งต้น และเป็นบรรทัดฐานความ ‘ปกติ’
กันอย่างเป็น ‘ปกติ’ เสมอมา

ทว่าจะเป็นอย่างไร หากโลกที่เราศรัทธาหนักหนาพลิกกลับ
เรื่องไม่ธรรมดาให้กลายเป็นความปกติ...

ชายาเกะ มูราตะ เลิกเอ่ยคำถามท้าทายนี้ขึ้นมาผ่าน
(อ)มนุษยนิยม และ 12 เรื่องราวที่ชวนให้เรากระโจนเข้าไปสู่โลก
ใบใหม่จากจินตนาการไร้ขอบเขตที่เต็มไปด้วยตัวละครพิลึกพิลั่น
และความธรรมดาน่าขนหัวลุกตามวิถีสังคม ‘ปกติ’ ยิ่งไปกว่านั้น
ระหว่างบรรทัดแสนยืเยว่น ตลกร้าย ทว่าไร้การขึ้นนำตัดสินนั้นกลับ

ไม่มอบคำตอบใด ได้แต่มอบคำถามใหม่ คำถามแล้วคำถามเล่า

ปกติ นั้นหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่เราไม่เข้าใจนับเป็นอะไรสำหรับโลกใบนี้ และในสังคมที่ชนรู้สึกแปลกแยกไปพร้อมๆ กับเป็นส่วนหนึ่งอยู่เสมอ เรายังนับตัวเองเป็น ‘มนุษย์’ ต่อไปไหม หากวันหนึ่งกฎเกณฑ์ของมันไม่น่าศรัทธาเชื่อถืออีกเลย

ขอให้คุณเพลิดเพลินไปกับการละลายตรรกชาติพิเศษบนหน้ากระดาษให้เต็มที่แล้วไม่ต้องรีบตอบคำถามก็ได้

เพราะในโลกมนุษย์นิยมใบนี้ คำถามใหม่ๆ สำคัญกว่าคำตอบเสมอ

ดำนนำผู้แปล

หนังสือเล่มนี้รวบรวมเรื่องสั้นไว้ถึง 12 เรื่อง ล้วนแล้วแต่มีความน่าสนใจแตกต่างกันไป

บางเรื่องเล่าถึงความเป็นไปได้ในอนาคต ซึ่งนำเสนอแนวคิดที่แปลกแหวกแนวและน่าขบคิด ขณะเดียวกันก็เรียกได้ว่าน่าสะพรึงกลัวจนขนลุกซู่ได้เหมือนกันโดยขึ้นอยู่กับมุมมอง

บางเรื่องตีแผ่จิตใจของมนุษย์ที่สลับซับซ้อนและน่าพิศวง ยิ่งทำให้รู้สึกว้าจิดใจของคนเราช่างยากแท้ยิ่งถึงเหลือเกิน

เป็นเรื่องราวที่สร้างความหลอนได้ด้วยแนวคิดโดยไม่ต้องมีฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุพิศวง อยากให้ทุกท่านได้ลิ้มลองรสชาติแบบนี้กันดูนะคะ

ฉัตรขวัญ อติชัย

สารบัญ

พิธีกรรมแห่งชีวิต	1
วัสดุชั้นเลิศ	47
โต๊ะอาหารสุดวิเศษ	71
จุมพิตในราตรีฤดูร้อน	101
ครอบครัวของสองเรา	105
ช่วงเวลาแห่งดาวดวงใหญ่	115
ไปจิ	119
ร่างกายเวทมนตร์	125
คนรักแห่งสายลม	143
จิกซอร์	155
กินเมือง	191
ฝึกออกจากไข่	229
เกี่ยวกับผู้แปล	269

พิธีกรรมแห่งชีวิต

ระหว่างกินอาหารในห้องประชุม พนักงานสาวรุ่นน้องพลัน
หยุดขยับตะเกียบแล้วเงยหน้า

“ได้ข่าวว่าคุณนากาโอะที่อยู่แผนกธุรการเสียชีวิตแล้วนะคะ”

“เอ๊ะ จริงเหรอ”

หญิงสาวแผนกเดียวกันอีกห้าคนที่รวมตัวกันอยู่ในห้องประชุม
พากันมองรุ่นน้องคนนั้นเป็นตาเดียว

“ดูเหมือนว่าจะเป็นโรคหลอดเลือดในสมองตีบนะคะ”

ฉันทึกถึงรอยยิ้มอัธยาศัยดีของคุณนากาโอะ เขาเป็นผู้ชาย
ผมสีดอกเลาทำทางภูมิฐาน มักเอาชนะมาได้จากคู่แข่งมาแบ่งให้พวกฉัน
อยู่บ่อยๆ อากัปกริยานุ่มนวล มีมารยาท เขาเพิ่งเกษียณอายุไป
เพียงไม่กี่ปี

“ยังหนุ่มอยู่แท้ๆ”

“จริงด้วย เขาจากไปเมื่อไหร่เหรอ”

“เห็นว่าเมื่อวานขึ้นคะ เมื่อเช้ามีโทรศัพท์มาที่บริษัท ทางนั้น
บอกว่าคืนนี้จะจัดพิธี อยากให้คนมากันอย่างเยอะๆ เท่าที่ทำได้ เพราะ

ผู้ตายต้องการแบบนี้”

“เธอ จินนี่นี่มมือเที่ยงดีกว่า งตของหวานด้วยนะ”

ฉันกับพนักงานหญิงที่เข้าทำงานรุ่นเดียวกันเก็บพุดดิ้งที่ยังไม่ได้เปิดใส่กลับลงในถุงจากร้านสะดวกซื้อ รุ่นพี่อายุมากกว่าหนึ่งปีเอ่ยขณะกินเนื้อต้มมันฝรั่ง

“คุณนากาโอะจะอร่อยไหมนะ”

“เนื้อน่าจะแข็งนิดหน่อยนะคะ เพราะตัวพอมและมีกลิ่นเนื้อด้วย”

“ก่อนหน้านี้ฉันเคยกินผู้ชายรูปร่างประมาณเดียวกับคุณนากาโอะ อร่อยไม่เบาเชียวละ กล้ามเนื้อแข็งหน่อย แต่สัมผัสนุ่มละมุนลิ้น”

“เธอ ว่ากันว่าเนื้อผู้ชายให้น้ำชูรสชาติดีกว่าด้วยนี่นะ”

พนักงานร่วมรุ่นหันมาระหว่างเก็บถุงใส่พุดดิ้ง

“คุณนิกิตานิจะไปร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตด้วยใช่ไหม”

“อา อืม เอยังไงดีนะ”

ฉันตอบอย่างคลุมเครือพลางเอียงคอครุ่นคิด ระหว่างกินข้าวกล่องสาหร่ายที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อแถวนั้น

“เอ๋ ทำไมล่ะคะ อ๊ะ หรือว่าปกติรุ่นพี่นิกิตานิจไม่ค่อยกินเนื้อคน”

“เปล่าๆ พอดีว่าหมู่นี้ท้องไส้ไม่ค่อยดี แถมอยู่ในช่วงประจำเดือนมาด้วย”

“ประจำเดือนมาหรือหหรือคะ มีน้ำล่ถึงล้งเล”
เพื่อนร่วมงานสาวรุ่นน้องพยักหน้าอย่างเข้าใจ
“แต่ต่อให้ประจำเดือนมาก็มีโอกาสดั่งท้องได้ละคะ ไปร่วม
พิธีกรรมแห่งชีวิตสักหน่อยดีกว่า อาจจะปฏิสนธิสำเร็จก็ได้ละ”
ฉันทัวเราะกลบเกลื่อนแล้วดื่มชาจากขวดพลาสติกเพื่อกลืน
ปลาเนื้อขาวทอดชุ่มซอสลงไป

สมัยฉันยังเล็ก การกินเนื้อมนุษย์คือเรื่องต้องห้าม ฉันเชื่อว่าเป็น
แบบนั้นแน่ๆ

พอมาอยู่ในโลกที่การกินเนื้อมนุษย์หยั่งรากลึกในชีวิต
ประจำวัน ฉันจึงมั่นใจน้อยลงทุกทีว่าตัวเองจำถูกหรือไม่ แต่เมื่อ
สามสิบปีที่แล้วตอนฉันเรียนชั้นอนุบาล มันยังเป็นแบบนั้นจริงๆ

สมัยอยู่โรงเรียนอนุบาล พวกฉันเบื่อกเกมต่อคำกันแล้ว
จึงเริ่มเล่นเกมพูดชื่ออาหารที่อยากกินกันในรถบัสโรงเรียน “เมฆ!
นุ่มพูน่าอร่อย” “จิงโจ้นี้¹ น่าจะหวานดี!” แล้วก็มี้เด็กคนหนึ่ง
พูดว่า

“ช้าง เพราะตัวใหญ่ กินแล้วน่าจะอิม”

หลังคำพูดของเด็กกินจุคนนั้น ชื่อสัตว์ก็ไหลล่ตามๆ กันมา

¹ แมลงประเภทมวน โดยทั่วไปอาศัยอยู่บริเวณพื้นผิวน้ำนิ่ง มีความ
สามารถในการเดินและล่าเหยื่อบนผิวน้ำ มีกลิ่นหวานคล้ายลูกกวาด

“งั้นก็คุณยี่ราฟ” “คุณลิง”

เมื่อถึงตาตัวเอง ฉันพูดโดยไม่คิดอะไรว่า “งั้นก็มนุษย์”
แค่ตั้งใจล้อเล่นๆ ให้พ้องกับเพื่อนผู้หญิงที่ตอบว่าคุณลิง²
ทว่าคนทั้งรถบัสส่งเสียงเซ็งแซ่เมื่อได้ยินคำตอบของฉัน
“เอ!”

“น่ากลัว...!”

กระทั่งเพื่อนสนิทที่สุดของฉันซึ่งตอบว่า “คุณลิง” ยังร้องไห้
น้ำมูกย้อยและพูดพลางสะอึกสะอื้นว่า “มาโฮะจัง ทำไมพูด
เรื่องน่ากลัวแบบนี้ล่ะ...!!”

ทุกคนในรถบัสร้องให้ตามกันเป็นทอดๆ จนร่วนวายไปหมด
หลังจากสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ครูก็พูดด้วยใบหน้า
ถมึงทึงว่า “มาโฮะจัง จะล้อเล่นยังไงก็ห้ามพูดแบบนี้ล่ะ เดี่ยว
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ลงโทษเอาหรอก” ฉันจึงสลัดไป แต่ถึงอย่างไร
ก็ไม่เข้าใจว่าในเมื่อกินลิงได้ ทำไมจึงกินมนุษย์ไม่ได้

กระทั่งตอนนี้ฉันก็ยังจำได้ดี ทั้งสีหน้าน่ากลัวที่ไม่เคยเห็น
มาก่อนจากครูผู้ใจดีเสมอ เหล่าเพื่อนซึ่งร้องไห้ไฮ้อยู่ข้างหลัง และ
แววตาของคนขับรถที่จ้องฉันเขม็งด้วยหน้าตาเคร่งเครียดเหมือน
กำลังตำหนิว่าฉันเป็นเด็กเหลือขอ ฉันกลัวจนได้แต่ก้มหน้าอยู่

² ตัวละครเพื่อนนักเรียนหญิงเรียกลิงโดยเติมคำสุภาพที่ใช้กับมนุษย์
ว่าคุณลิง

ในรถบัส พูดอะไรไม่ออกสักคำ

มนุษย์ทุกคนในรถบัสประณามฉันในนามของ ‘ความถูกต้อง’
ฉันหดตัวลีบ ร่างกายแข็งเกร็ง ทำได้เพียงกลั้นหายใจ หนีชีวิตเผ็ด
หากใครร้องตะโกนขึ้นมา ความหวาดกลัวของฉันคงระเบิดออกมา
จนปัสสาวะราดแน่ๆ

ทว่าตั้งแต่นั้นมนุษยชาติก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย

ประชากรลดลงฮวบฮาบจนความวิตกความมนุษยชาติอาจ
สูญสิ้นไปจริงๆ เข้าครอบงำทั้งโลก และสร้างความชอบธรรมให้แก่
‘การเพิ่ม’ มากขึ้นเรื่อยๆ

พวกเราเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อยตลอดสามสิบปี ไม่ค่อย
มีใครใช้คำว่าเซ็กซ์แล้ว การผสมพันธุ์เพื่อให้ตั้งครรภ์หรือที่เรียกว่า
‘การปฏิสนธิ’ กลายเป็นความผิดกระแสหลักแทน

นอกจากนี้ เมื่อใครสักคนตายก็มักจะมีการประกอบพิธี
ที่เรียกว่า ‘พิธีกรรมแห่งชีวิต’ แทนที่จะจัดพิธีศพเหมือนสมัยก่อน
แม้จะยังมีคนจัดพิธีเผาศพหรือพิธีศพอยู่บ้าง แต่ประชาชนจะ
ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐด้วยหากจัดพิธีกรรมแห่งชีวิต เพราะช่วย
ประหยัดเงินได้มาก คนส่วนใหญ่จึงมักจัดพิธีกรรมแห่งชีวิตกัน

ในพิธีกรรมแห่งชีวิต ชายหญิงที่เข้าร่วมพิธีจะหาคู่ปฏิสนธิ
ระหว่างกินมนุษย์ที่ตายแล้ว เมื่อเจอคู่ที่ใช้ ทั้งสองจะออกจาก
พิธีไปหาที่ปฏิสนธิกันตรงไหนสักแห่ง แนวคิดของพิธีนี้คือการ
ให้กำเนิดชีวิตจากความตาย ซึ่งช่วยเติมเต็มสิ่งที่ป้นปวนอยู่ใน

จิตสำนึกของพวกเราผู้หมกมุ่นอยู่กับการสืบเผ่าพันธุ์ได้อย่างเหมาะสม

ฉันรู้สึกว่าการพัฒนาของมนุษยชาติตอนนี้เริ่มคล้ายกับแมลงสาบ เคยได้ยินมาว่าแมลงสาบจะพากันกินเพื่อนพ้องที่ตายแล้ว ขณะที่แมลงสาบใกล้ตายจะวางไข่จำนวนมากหลายปีก่อนจากไป อันที่จริงเมื่อนานแสนนานมาแล้วมนุษย์เราก็เคยมีชนเผ่าที่ร่วมกันกินคนตายเพื่อไว้ล่าด้วย นี่อาจไม่ใช่พฤติกรรมที่เพิ่งเกิดขึ้นในหมู่มนุษย์อย่างน่าประหลาด

ยามาโมโตะจุดบุหรี่ห่ออเมริกันสปิริตซึ่งมีทาร์ปริมาณหนึ่งมิลลิกรัมในพื้นที่สูบบุหรี่ จากนั้นก็สูบแล้วพ่นควันออกมา

“อีกเกตานี ปานนี้ยังแน่ใจเรื่องสมัยเด็กอยู่อีกหรือ”

พื้นที่สูบหรืออยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องพักผ่อนพนักงานบริษัท แม้จะเรียกว่าห้องพักผ่อน พื้นที่ดังกล่าวก็มีแค่เครื่องจำหน่ายสินค้าอัตโนมัติกับเก้าอี้วางเรียงกันเท่านั้นเอง เมื่อเข้ามาในพื้นที่สูบซึ่งกันขึ้นด้วยกระจกก็มักเจอคนจากแผนกอื่นเสมอ ฉันเองก็เริ่มได้คุยกับยามาโมโตะที่นี่

ยามาโมโตะเป็นชายร่างท้วมวัยสามสิบเก้าปี อายุมากกว่าฉันสามปี เขาเอาใจใส่ความรู้สึกคนอื่นเสมอ ไม่ว่าฉันเล่าเรื่องไหนก็ตั้งใจรับฟัง หัวเราะง่าย แต่ไม่ได้หัวเราะพรวดเพื่ออย่างไม่ใส่ใจ ฉันสบายใจจึงเผลอเล่าหลายเรื่องที่ปกติไม่เล่าให้คนอื่นฟัง

ฉันทำหน้ามึน กัดกันกรองบุหรืเมนทอลยี่ห้อไฮไลต์

“ไม่ได้แค้นหรอก แค่ไล่ตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทันเท่านั้นเอง ค่านิยมของสังคมเมื่อสามสิบปีก่อนต่างจากปัจจุบันเหมือนฟ้ากับเหว รู้สึกเหมือนโดนโลกหักหลังนะ”

ยามาโมโตะกะพริบดวงตากลมเล็กที่มีแพขนตายาว

“เอาเถอะ ใช่ว่าฉันจะไม่เข้าใจหรอก จะว่าไปสมัยฉันอยู่นูบาลก็อาจยังห้ามกินเนื้อมนุษย์กันอยู่จริง ๆ ก็ได้”

“ใช้ไหมล่ะ! ต้องใช้แน่ ๆ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่นี่ทุกคนกลับพูดเหมือนการกินเนื้อมนุษย์เป็นเรื่องยอดเยี่ยม ฉันไล่ตามไม่ทันเลย”

“ก็นะ แล้วคินนี่เธอจะเอาอย่างไร จะไปร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณากาโอะหรือเปล่า”

“ยามาโมโตะล่ะ”

ยามาโมโตะเป็น “พวกไม่ต่อต้านการกินเนื้อมนุษย์แต่ก็ไม่อยากกิน” เหมือนกัน ฉันจึงอุ่นใจเมื่อมีเขาอยู่ด้วย แม้ปัจจุบันการกินเนื้อมนุษย์กลายเป็นเรื่องกระแสหลักไปแล้ว ก็ยังคงมีกลุ่มผู้ยืนกรานต่อต้านและรณรงค์ประท้วงว่าขัดต่อศีลธรรมอยู่ แต่ฉันกับยามาโมโตะไม่ได้ปฏิเสธการกินเนื้อมนุษย์เพราะคิดว่าขัดต่อศีลธรรมหรอก ยามาโมโตะแค่เคยกินเนื้อที่ยังไม่สุกดีในพิธีกรรมแห่งชีวิตของปู่แล้วอาหารเป็นพิษสมัยเรียนชั้นประถมหกเท่านั้นเอง ส่วนฉันไม่ได้คิดว่าการกินเนื้อมนุษย์เป็นเรื่องเลวร้าย ขนาดตอนเด็ก

ยังพูดเองว่ายากเกิน แม้จะเพียงพูดเล่นก็ตาม แค่อิทธิพลที่ศีลธรรม
ซึ่งใช้ตัดสินนั้นกลับไม่หลงเหลืออยู่แล้วในปัจจุบัน

ยามาโมโตะตอบพลางยกมือขึ้นเกาหลังคอ

“ไปก็ดีมั้ง ถ้าได้ปฏิสนธิก็คงดีใจ”

“หืม งั้นฉันไปด้วยก็ได้”

เมื่อสูบบุหรี่ของตัวเองหมดมวน ฉันก็หยิบกล่องบุหรี่
อเมริกันสปิริตของยามาโมโตะขึ้นมาสูบอีกมวน

“เจ้านี่ร่อยเหาะ บุหรี่อ่อนๆ แบบนี้ยังต้องสูบหลายมวน
เสียเงินมากกว่าด้วย แต่สุดท้ายก็เสียสุขภาพอยู่ดี”

“เอาน่า ฉันชอบบุหรี่ย่อนประมาณนี้แหละ”

ยามาโมโตะพนควันออกมาอย่างรื่นรมย์

มีคนสูบบุหรี่อยู่ไม่มาก ขณะนั้นฉันกับยามาโมโตะจึงครอบ-
ครองพื้นที่สูบบุหรี่ที่กันด้วยกระจกใส

พื้นที่กว้างไม่ถึงหนึ่งเลื้อ เมื่อมองผ่านกระจกออกไปข้างนอก
ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นปลาทองในโหลแก้ว

ฉันพนควันบุหรี่ที่ขอกจากยามาโมโตะ เราสองคนเขม่นมอง
โลกอันแจ่มชัดด้านนอกขณะค่อยๆ เบียดเข้าท่ามกลางควันขาวที่พ่น
กันออกมา

คืนนั้นฉันกับยามาโมโตะมุ่งหน้าไปยังพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณ
นากาโอะด้วยกัน พิธีกรรมแห่งชีวิตมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กำเนิด

ชีวิต ผู้คนจึงมักแต่งตัวฉูดฉาดและเปิดเผยเนื้อหนังมังสา ฉันยังอยู่ในชุดสูททำงานสีเทา ขณะที่ยามาโมโตะสวมเสื้อเชิ้ตลายตารางสีแดงกับกางเกงสีขาว

“ไปพิธีกรรมแห่งชีวิตก็ต้องแต่งตัวให้มีสีล้นหน่อย”

ยามาโมโตะเอ่ยอย่างยินดี ทว่าเสื้อผ้ากลับไม่ค่อยเข้ากับผิวสีคล้ำของเขาเลย

บ้านของคุณนาคาโอะตั้งอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยหรูหราแถวเซตางายะ พวกเรามาถึงช่วงมื้อค่ำพอดี กลิ่นอาหารซึ่งอาจมีกลิ่นต้มคุณนาคาโอะปะปนอยู่ด้วยจึงลอยอบอวลมาจากทุกหนแห่ง

“ที่นี่แหละ”

ยามาโมโตะดูแผนที่ในโทรศัพท์มือถือแล้วหยุดเดิน บ้านเดี่ยวหลังใหญ่ที่ดูเก่าเล็กน้อยตั้งอยู่ตรงนั้น ได้กลิ่นมิโซะลอยมาจากข้างใน

“ทำเป็นซุสมิโซะอย่างที่คิดไว้จริงๆ สินะ ผสมมิโซะขาวด้วยดีจัง น่าอร่อย”

ยามาโมโตะทำจุกพุดพิດอย่างดีใจแล้วเข้าไปข้างในบริเวณทางเข้าบ้านมีป้ายกระดาดสีชมพูแปะอยู่ เขียนว่า ‘สถานที่จัดพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณนาคาโอะ มาซารุ’

“สวัสดีค่ะ”

ฉันเอ่ยทักทายแล้วเปิดประตู หญิงผมยาวสวมผ้ากันเปื้อนทำทางส่งงามเดินออกมาจากข้างใน

“อ๊ะ ยินดีต้อนรับค่ะ เชิญเลยๆ ใกล้เคียงแล้วค่ะ”

ห้องนั้นตกแต่งด้วยดอกไม้ตามฤดูกาลจำนวนมาก หม้อสองใบที่วางอยู่กลางห้องล้วนเป็นหม้อดินที่ใช้มานานแล้ว เดว้าเป็นหม้อคู่ใจของคุณนากาโอะสมัยยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขาเคยเอาข้าวอบทรงเครื่องมาฝากคนที่ทำงานอยู่บ่อยๆ สมเป็นคุณนากาโอะที่รักษาข้าวของอย่างดี

เมื่อมนุษย์มีกลิ่นสาบจางๆ และมีรสชาติอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวสูง จึงไม่เหมาะนำมาประกอบอาหารแบบเรียบง่าย เช่นอย่างแล้วโรยเกลือกับพริกไทย แต่มักใช้วิธีลวกให้สุกแล้วนำมาทำเป็นซุสมิโซะเข้มข้นมากกว่า โดยส่วนใหญ่จะให้ผู้บริการเฉพาะทางที่จ้างมาช่วยประกอบอาหารให้ด้วย ชายในชุดทำงานจำนวนหนึ่งค้อมศีรษะให้ก่อนเตรียมตัวกลับบ้านพอดี

บรรดาชายหญิงซึ่งแต่งเนื้อแต่งตัวกันมาเต็มยศนั่งล้อมรอบหม้อ บ้างส่งสายตาให้กัน บ้างนั่งคุยกับคนที่ถูกใจ ดูเหมือน“พิธีกรรมแห่งชีวิต”จะเริ่มตื้นขึ้นแล้ว

“อาละ ขอเริ่มพิธีกรรมแห่งชีวิตของคุณนากาโอะเลยนะคะ ขอให้ทุกท่านรับประทานชีวิตกันเยอะๆ แล้วให้กำเนิดชีวิตใหม่ด้วยค่ะ”

ภรรยาของคุณนากาโอะกล่าวพลางเปิดฝาหม้อ เขาถูกต้มอยู่ในนั้นพร้อมผักกาดขาวและเห็ดเข็มทอง

“กินละนะครับ/คะ”

ทุกคนพนมมือกล่าวก่อนเริ่มกิน หลังจากได้ลิ้มรส
คุณนากาโอะที่กลายเป็นเนื้อแล่บางสวยงาม ทุกคนก็ชมเป็น
เสียงเดียวกัน

“อืม อร่อย คุณนายครับ คุณนากาโอะอร่อยไม่เบาทีเดียว
นะ”

ชายชราผมขาวพยักหน้าระหว่างกินเนื้อ

“เป็นธรรมเนียมที่ดีจริงๆ เลยนะ กินชีวิตแล้วสร้างชีวิต...”

เมื่อได้ยินชายชราพูด ภรรยาของคุณนากาโอะก็ยกผ้าเช็ดหน้า
ขึ้นซับดวงตา

“นั่นสิคะ สามีของฉันต้องยินดีเหมือนกันแน่ๆ”

“เนื้อส่วนที่ติดกับอวัยวะภายในนี้อร่อยมากเลยนะ เอ้า กิน
ชะลี คนหนุ่มสาวต้องกินชีวิตเข้าไปให้เยอะๆ จะได้ไปปฏิสนธิกัน”

ชายชราทำท่าจะตักเนื้อให้ ฉันจึงรีบห้าม

“เอ่อ ฉันขอแค่ผักกาดขาวค่ะ”

“ส่วนผมขอเห็ดหอมกับเห็ดเข็มทองครับ”

“โอ้ คุณทั้งคู่ไม่ชอบเนื้อมนุษย์เหรอครับ”

ชายชราเอียงคออย่างประหลาดใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ แต่เมื่อก่อนผมเคยอาหารเป็นพิษ
ตั้งแต่นั้นก็รู้สึกท้องไส้ไม่ค่อยดีตอนกินเนื้อมนุษย์แล้วกินแต่ผัก
แทน่ะครับ”

“พอได้ฟังเรื่องนั้น ฉันเองก็กินไม่ค่อยลงไปด้วยนะค่ะ...”

ขอโทษด้วยนะคะ”

ฉันเอ่ยขอโทษ การนำร่างกายมนุษย์มาแปรรูปเป็นหม้อไฟ คือภารกิจอันหนักหนาสาหัส แม้มีผู้ให้บริการที่เชี่ยวชาญมาช่วย ก็น่าจะกินเวลาตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ภรรยาของคุณนากาโอะยิ้มเหงาๆ แล้วตักผักกาดขาวให้

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แต่นากาโอะคงดีใจที่มีคนกินเขา ถ้าอยากกินขึ้นมาเมื่อไหร่ก็เชิญตามสบายเลยนะคะ”

ตอนนั้นเอง หญิงสาวสวมเดรสสีชมพูกับชายหนุ่มสวม แจ็กเก็ตสีขาวซึ่งนั่งคุยกระซิบกระซาบพลางแตะเข้ากันไปมาระหว่าง กินเนื้ออยู่มุมด้านในของห้องก็จับมือกันแล้วลุกขึ้นยืน

“เอ่อ พวกผมขอตัวไปปฏิสนธิก่อนนะคะ”

“อื๊ยๆ จริงเหรอ ดีจังเลย ยินดีด้วยนะ”

เสียงปรบมือดังขึ้น ทั้งสองค้อมศีรษะให้ภรรยาของนากาโอะ พलगพูดว่า “ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ” “ขอบคุณสำหรับอาหาร ครับ พวกเราจะพยายามเพื่อให้เกิดชีวิตใหม่นะคะ” จากนั้น ก็จับมือกันเดินออกไป

“ถ้าชีวิตของคุณนากาโอะได้ถือกำเนิดอีกครั้งเป็นชีวิตใหม่ ก็คงดีนะคะ”

ยามาโมโตะยิ้มน้อยๆ ระหว่างชดน้ำซุป์ที่ได้มาจากการต้มเนื้อ คุณนากาโอะ

“จริงด้วยค่ะ ค่ะ นี่จะมีการปฏิสนธิมากแค่ไหนกันนะ อยาก

ให้เพิ่มขึ้นมากเท่าที่จะทำได้เลยคะ”

ภรรยาของคุณนากาโอะมองหม้อย่างรักใคร่ ชุบที่ผสมระหว่างมิโซะแดงกับมิโซะขาวกลายเป็นสีน้ำตาล ทำให้มองไม่ค่อยเห็นคุณนากาโอะที่อยู่ในนั้น

สุดท้ายก็ไม่พบคู่ปฏิสนธิ ฉันกับยามาโมโตะค้อมศีรษะแล้วออกมาจากพิธีกรรมแห่งชีวิต

“เหวอ”

ยามาโมโตะเกือบหกล้มอยู่ในตรอก

“เป็นอะไรหรือเปล่า ตุ่มมากไปใช่ไหม”

“เปล่า ปั่นมันลื่น”

ยามาโมโตะมองร่องเท้าอย่างเศร้าสร้อย น้ำอสุจินองอยู่บนพื้น เขาเหยียบไปโดนจึงลื่นไถล

ฉันได้ยินมาว่าสมัยก่อนเช็กซ์เป็นเรื่องน่ารังเกียจกว่าสมัยนี้ ต้องทำกันลับๆ ฉันยังไม่เคยปฏิสนธิในพิธีกรรมแห่งชีวิต แต่ตอนที่เคยปฏิสนธิกับคนรักก็ทำในที่ที่ไม่มีใครเห็น เช่น ในห้องส่วนตัวของเรา ธรรมชาติเย็บเก่าๆ อาจยังตกค้างอยู่ในร่างกายของฉัน โดยไม่รู้ตัว

ว่าการปฏิสนธิหลังเข้าร่วมพิธีกรรมแห่งชีวิตอยู่ในฐานะกิจกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ เกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ฉันเคยเห็นหลายครั้งตามถนนตอนกลางคืน รู้สึกเหมือนการผสมพันธุ์จริงๆ มนุษย์เรา

เริ่มกลายเป็นสัตว์มากขึ้นทุกที

“มีศูนย์ใหม่มาตั้งตรงนี้อีกทีแล้วแฮะ”

ยามาโมโตะกล่าว ลมหายใจโชยกลิ่นเหง้าขณะพูด บริเวณนี้มีศูนย์รับเลี้ยงเด็กมาเปิด

แน่นอนว่าคนจำนวนมากยังเลี้ยงเด็กที่เกิดจากการปฏิสนธิแล้วตั้งครรภในฐานะครอบครัวเหมือนเมื่อก่อน แต่ตอนนี้มีกรณีที่ไม่รู้ว่าเด็กเป็นลูกของใครมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งพิธีกรรมแห่งชีวิตดำเนินต่อไป การตั้งครรภในลักษณะนี้ก็ยิ่งมากขึ้น

การเกิดและการเพิ่มจำนวนชีวิตนั้นสำคัญมาก สังคมจึงยังคงยืนยันตื้ออย่างยิ่งเมื่อเด็กถือกำเนิด แม้กระทั่งในกรณีดังกล่าว

ศูนย์นี้รับฝากเด็กที่เกิดขึ้นมาเพื่อให้ผู้คนปั้มลูกกันได้เรื่อย ๆ โดยที่ยังทำงานไปด้วย แม่สามารถมาคลอดที่โรงพยาบาลในศูนย์แล้วฝากลูกเอาไว้ จากนั้นก็กลับไปคนเดียวก็ได้ หรือจะพาลูกกลับไปด้วยชั่วคราวแล้วค่อยเอามาฝากไว้ที่ศูนย์ที่หลังก็ได้ ได้ยินมาว่าตอนนี้คนที่สร้างครอบครัวแล้วเลี้ยงลูกด้วยตัวเองกับคนที่คลอดอย่างเดียวแล้วนำส่งให้ศูนย์เลี้ยงนั้นมีอัตราส่วนพอ ๆ กัน

ผู้คนมากมายโจมตีว่าระบบครอบครัวอาจพังทลายเข้าสักวัน วิธีการให้กำเนิดแบบใหม่นี้ไม่ได้รับการยอมรับอย่างง่ายดายเท่าพิธีกรรมแห่งชีวิต ทว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป เด็กที่เติบโตขึ้นมาในระบบครอบครัวอาจมีจำนวนมากกว่าก็ได้ ไม่อาจคาดการณ์ว่าเมื่อถึงตอนนั้นมนุษยชาติจะเป็นอย่างไร นักวิจัยจากสาขาต่าง ๆ

พากันเผยแพร่ข้อมูลทั้งแง่ลบและแง่บวก

พวกเราอาจกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ทิศทางที่อันตราย แต่ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป ดูเหมือนว่านี่จะเป็นข้อสรุปอันคลุมเครือของพวกเรา

“ถ้าเด็กที่เกิดในศูนย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จะเป็นยังไงต่อไปก็ไม่รู้ล่ะ”

ยามาโมโตะพึมพำ ไม่มีใครรู้เรื่องแบบนั้นหรอก แต่พวกเรา ก็กำลังเปลี่ยนแปลงกันอย่างรวดเร็ว ฉันคิดแค่นั้นเอง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นมาทำงานที่บริษัทหลังจากลาหยุดครึ่งเดือน ทุกคนต้อนรับเธอด้วยเสียงปรบมือ

“ไปคลอดที่ศูนย์มาใช้ไหม”

“อืม คลอดที่ศูนย์แล้วก็ฝากไว้ที่นั่นเลย เหนื่อยจัง”

“ขอบคุณนะ”

“เหนื่อยแย่เลย ขอบคุณนะ”

ทุกคนเอ่ยขอบคุณคนคลอดลูกในฐานะมนุษยชาติคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นรับช่อดอกไม้แสดงความขอบคุณอย่างยินดี

เด็กที่ศูนย์จะถูกเลี้ยงดูอย่างเอาใจใส่ในฐานะลูกของมนุษยชาติ ไม่ใช่ลูกของใครคนใดคนหนึ่ง ที่ปรึกษาหนึ่งคนจะคอยติดตามดูแลเด็กห้าคนในสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

ฉันเคยปฏิเสธกับคนรัก แต่ไปไม่ถึงขั้นแต่งงาน จีงโล่งอก
เมื่อได้เห็นคนที่คลอດลูกเยอะๆ แบบเธอ ฉันเองในฐานะมนุษยชาติ
คนหนึ่งก็อาจอยากให้มีชีวิตประเภทเดียวกับตัวเองดำรงอยู่ต่อไป
เหมือนกัน

หลังรับช่อดอกไม้แสดงความขอบคุณ ผู้หญิงคนนั้นก็เดิน
ไปนั่งเก้าอี้แล้วพูดว่า

“ฉันปฏิเสธกับคนรักบ่อยนะ แต่การตั้งท้องทั้งสามครั้ง
ล้วนเกิดจากการปฏิเสธที่พิถีกรรมแห่งชีวิต น่าอัศจรรย์เนอะ
พิถีกรรมแห่งชีวิตช่วยให้มีโอกาสตั้งท้องสูงจริงๆ”

“ว้าว ฟังดูน่าพิศวงดีจัง”

พนักงานสาวรุ่นน้องรำพึงอย่างเคลิบเคลิ้ม

“แต่ฉันว่าก็เข้าใจได้นะ เนื่อมนุษย์ให้ความรู้สึกพิเศษน่า
ศักดิ์สิทธิ์ด้วย อร่อยด้วย”

“ฉันเข้าใจ การอยากกินเนื่อมนุษย์คงเป็นสัญชาตญาณ
ของเรา”

ฉันค้นปากอยากพูดว่า เดียวสิ พวกเธอ เมื่อไม่นานมานี้
ยังบอกว่าสัญชาตญาณของเราเป็นอีกแบบหนึ่งอยู่เลย สิ่งที่เรา
เรียกว่าสัญชาตญาณไม่มีอยู่จริงหรอก ศีลธรรมก็ด้วย มันคือความรู้สึก
จอมปลอมที่พวกเราได้รับมาจากโลกซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง
เท่านั้นเอง

“รุ่นพี่มาซะเป็นอะไรไปคะ ทำหน้าตาน่ากลัวจัง”

ฉันตอบเสียงเบาว่า “ไม่ได้ทำหน้าน่ากลัวสักหน่อย” แล้ว
ดื่มชารวดเดียวหมด

“สัญญาตณฺเฑาะไรวักนลัะ ทุกคนพิลิกักันจริง ๆ ไม่คิดแบบนั้น
เธอ!!”

ฉันดื่มเบียร์หมดแก้ว

วันนี้เพิ่งวันจันทร์ แต่ฉันอยากดื่มจนอดใจไม่ไหว จึงชวน
แกมบังคับให้ยามาโมโตะที่เจอกันในพื้นที่สุมบุหรืมาด้วย คนที่ฉัน
คุยเรื่องแบบนี้ด้วยได้มีแค่ยามาโมโตะ

พวกเรานั่งข้างกันตรงเคาน์เตอร์บาร์ของร้านอิซากายะใกล้
บริษัท ฉันวางแก้วเบียร์ว่างเปล่าพลางถลึงตาใส่ยามาโมโตะ เขา
พยักหน้าเออออ ฟังฉันพูดโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ระยะห่าง
ประมาณนี้ทำให้ฉันสบายใจ

“การปฏิสนธิก็เหมือนกัน แม่ฉันเคยบอกว่าตามธรรมเนียม
สมัยก่อนต้องสวมถุงยางตอนมีเซ็กซ์ด้วย แต่เดี๋ยวนี้คนสวมถุงยาง
กลับโดนด่าว่า นี่ผสมพันธุ์เพื่อความสุขสม ไม่ใช่เพื่อให้กำเนิดชีวิต
หรือkahero” ฉันไม่เข้าใจเลย”

“เอาน่า อย่าโมโหขนาดนั้นเลย”

ยามาโมโตะคิปปโกทอดเข้าปากอย่างสบายอารมณ์

“ตั้งใจฟังฉันพูดหน่อยสิ”

“ก็ตั้งใจฟังอยู่ แต่อิกะทานิหัวแข็งไปหน่อยนะ เธอต่างหาก

ที่มองโลกอย่างตายตัวจนเกินไป คาดหวังให้โลกเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มากไปหน่อย”

“หมายความว่ายังไงนะ”

ยามาโมโตะวางตะเกียบ ใช้กระดาษเปียกเช็ดมือพลาง เอ่ยปากพูดด้วยสีหน้าจริงจังผิดวิสัย

“เอาจริงๆ นะ โลกเรานะ ทุกคนพากันพูดถึงสิ่งตายตัว อย่างสามัญสำนึกบ้างละ สัญชาตญาณบ้างละ ศีลธรรมบ้างละ จินตนาการบ้างละ แล้วของพวกนั้นเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ไม่ได้เกิดขึ้นแบบอย่างที่อยู่คงที่หรอก พวกมันค่อยๆ เปลี่ยนแปลง มาเรื่อยๆ ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว”

“งั้นฉันก็อยากให้พวกเขาเลิกตัดสินคนอื่นราวกับว่า สามัญสำนึกเป็นแบบนั้นมาตั้งแต่ร้อยล้านปีก่อนสักที ถ้าเปลี่ยนแปลงมาเรื่อยๆ ก็หมายความว่ามันไม่แน่นอน แต่ทุกคน กลับเชื่อหัวปักหัวปำเหมือนศาสนา พิธีก็จะตาย”

“เอาเถอะๆ โลกก็คือภาพมายาที่มีสีสันสดใสนั่นละ เป็น ภาพลวงตาชั่วครั้งชั่วคราว ดือออกนี่นา สนุกกับภาพลวงตาที่มองเห็น ได้แค่ตอนนี้ให้เต็มที่เลยสิ”

ยามาโมโตะยกไหเหล้าก่อนหยิบตะเกียบขึ้นดื่มหมัดกิมจิกับ ไส้กรอกโชริโซไปใส่จานเล็กของตัวเอง

เมื่อเห็นเขากินแต่เนื้อ ฉันจึงทัก

“กินผักด้วยสิ กินแต่เนื้อไม่ดีต่อร่างกายนะ”

สิ่งที่เรียกว่าสัญชาตญาณไม่มีอยู่จริงหรอก
มันคือความรู้สึกจอมปลอมที่พวกเราได้รับจากโลก
ที่เปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้งก็เท่านั้นเอง

ยินดีต้อนรับสู่โลกที่สามัญสำนึกกับความวิปริต พิธีกรรม
แห่งชีวิตกับความตาย และความธรรมดากับความบ้าคลั่ง
ดำรงอยู่ร่วมกันเสมอมา

อย่าประหลาดใจนักหากคุณจะได้พบกับ...

- พิธีดินเดิมเลือดเนื้อคนตายก่อนสมสู่เพื่อสร้างชีวิตใหม่
- สัตว์เลี้ยงสี่เท้าที่อยู่ในร่างคุณลุง
- ว่าที่เจ้าสาวผู้สวมหมั้นผัวคลุมที่ท่าจากผิวหนังพ่อตา
- สองคุณยายที่ทำตามสัญญาว่าถ้าไม่มีใครแต่งงานด้วย
จะแก่ไปด้วยกัน
- ชายหนุ่มผู้รักฟาสต์ฟู้ดที่แต่งงานกับหญิงสาวเจ้าของ
สูตรอาหารโลกปีศาจ
- สาวน้อยห้าบุคลิกที่กำลังจะพังไปบุคลิกที่หก

ฯลฯ

12 เรื่องสั้นเปี่ยมอารมณ์ขันร้ายชวนขนลุก
ที่ทำทลายทุกขอบเขตความเป็นไปได้
และความ “ปกติ” ที่มนุษย์อาจ(ยัง)ไม่นิยม
จากชายากะ มุราตะ ผู้เขียน มนุษย์ร้านสะดวกซื้อ
และเจ้าของรางวัลอากูตาฮาวะ ครั้งที่ 155
ที่ได้รับการยอมรับจากนักอ่านทั่วโลก

หมวดวรรณกรรมแปล (รวมเรื่องสั้น)

ISBN 978-616-18-7988-4

9 786161 879884

Trigger warning

- ความสยองเกี่ยวกับร่างกาย, การบริโภคเนื้อมนุษย์,
ความสิ้นหวังและความสิ้นหวังทางเพศยิบเบิร์ตฐาน

Illustration: Nawapat A.